

búnir að koma honum í rúmið hans í framstafninum og hagræða honum eins vel og við höfðum vit á.

Morguninn eftir spurði eg hann: „Héltstu, að skipið myndi fara frá þér og að úti væri um þig?“

„Já, eg hélt það“—sagði hann.

„Vertu nú einlægur, Georg. Segðu mér, hvað þú gerðir þá.“

„Eg bað til guðs“—sagði hann.

„Eg hélt, að þú tryðir ekki á guð.“

Hann svaraði: „Þegar maður hefir dottið útbyrðis og niðamyrkur er og skipið er að fara frá manni og ekkert annað liggur fyrir en að drukna, þá er hugsað öðruvísi og talað öðruvísi en þegar setið er í makindum í framstafni skipsins og sögur eru sagðar.“

Upp frá þessu heyrðist hvorki trúleysis- né guðleysis-tal til Georgs aumingjans; en hann fékk aldrei heilsuna aftur. Við urðum að skilja hann eftir á sjúkrahúsinu í Montevideo. Og þar dó hann.

Þetta er eitt af óteljandi dæmum, er sýna, að trúleysið stenst ekki próf lífsreynslunnar á hættustundunum. Þegar líðan er góð og öllu er óhætt, þá gerir margur maðurinn gys að trú og öllu guðlegu; en á bak við felur hræsnin sig. Það er eins og með manninn, sem lengi hafði trúnað því, að enga hegning í öðru lífi væri að óttast. Einu sinni var hann að plægja með uxum sínum. Þá segir hann: „Auðvitað trúi eg þeirri kenningu [að engin slík hegning sé til]—eg trúi henni, en eg skyldi gefa uxana mína til þess að vita vissu mína.“ Þetta er meinið. Menn látast trúna því, sem þeir vilja trúna. „Ætlar margur það óskar sér.“ En mikið vildu þeir gefa fyrir að verða vissir um, að trú þeirra hafi við áreiðanleika að styðjast. En um það fá þeir ekki fullvissað sig.

ABRAHAM LINCOLN SKRIFAR UNDIR BINDINDIS-HEITID.

Margar skemtilegar sögur eru sagðar um Abraham Lincoln. Ein þeirra er frá æskuárum hans mjög merkileg. Sú saga